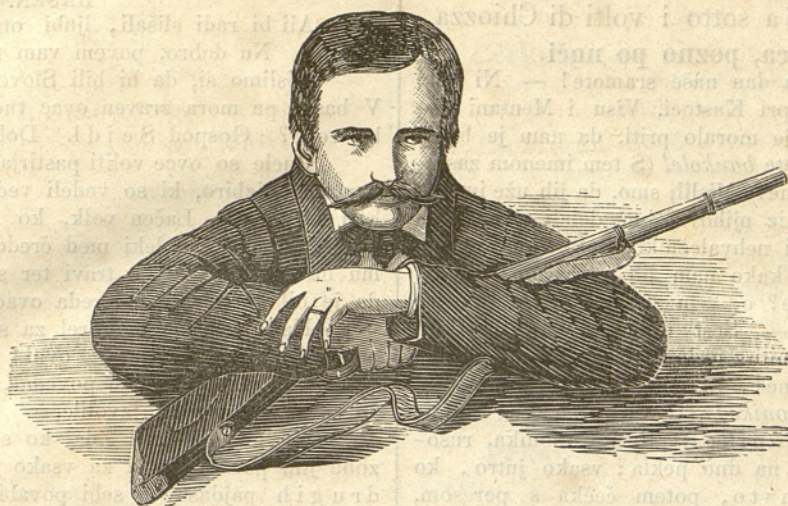

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjediniimo se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — — —

JURI S PUŠO zabavlja zadnjo nedeljo vsacega meseca. — Ako bi utegnola gospa Policija kako število tega lista konfiscirati, napravimo družega.

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga za malo denarjev, i sicer celih pet mesecev (po vsi avstrijski deželi) za 25 soldov, zunaj za 2 franka.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti pošte. Za pet soldov ga lahko vsakdo — v žep vtakne.

Nemškutar.

1870.

Nemškutarska sem reva,
Ko mègla se lovim;
Do pete mene greva,
Da res sim to kar sim.

Le Švabu sim pomagal,
Zá-nj delal svoje dni;
Zá-nj leben svoj sim vagal,
Prelival 'z nosa kri.

Prebrisani jaz osel,
Brez glave in možgan:
Zá-nj butare sem nosel,
Zá-nj trpel noč in dan.

Raztrgane podplate
Je pustil mi za dar,
Da kar ne smem med brate
Za ves srebrn denar.

Med svoje mi ne dajo,
Med Švabe me je sram,
Ker z mano se norčajo,
Da sam ne vem že kam.

Preklinjal bom do smrti
Nemškutarijo vso;
Ž njo zlodej se oprti,
Ker prav vesel bo ž njó!

DRAGOTIN I.
bivši liberaluh.

BLEIWEIS IN GISKRA.

Brodar na krmilu: Gospod minister! umeknite se!
Nad Vami se Slovenija ne bo razrušila.

Ces. poštni uradniki v Trstu

ne umejo slovenski, in jim tega tudi — treba nij! Vsaj tako so mi jo poštni gospodje zasolili in mi ukazali, naj „Jurja“ z naslovi v njim upljivem jeziku razpošiljam! — Ker poštnina za slovenske liste in pisma prav toliko znaša, kolikor za nemške ali laške, zakaj bi slovenki, naš domači jezik, ne imel v ces. poštni uradnji prav tiste veljave in pravice, kakor laški i nemski?! — Nadjati se je, da novo izvoljeni slovenski poslanci deželnega zbora v Trstu o takej napaki ne bodo molčali. —šp—

SAMOGOVOR

Lahona Kozjekarja sotto i volti di Chiozza
dne 21. marca, pozno po noči.

O, da sem učakal ta dan naše sramote! — Ni bilo dosti, da smo bili tepeni pri Kustoci, Visu i Mentani, še tega je trebalo! Še to je moralo priti, da nam je hudič na glavo nakopal te proklete *baukole!* (S tem imenom zasramujejo lahoni naše okoličane!) Mislili smo, da jih uže imamo v svojej mavhi, da bomo iz njihovih kož delali mehurje za tobak in petarde. — Grdi nehvaležniki; koliko dobrot jim skazujemo dan na dan, a kako nam jih povračajo! Luna, zakaj se skrivaš za oblake? o, vem zakaj, sram te je denašnjih volitev! — Šest divjakov stopi v laški *konšilio*, namenjenih oskruniti z grdo divjaško besedo našega *municipija* svete laške stene! In mej temi barbari so — pej te bodi! — trije *Citaonike!* (Prvosednike čitalnic imenujejo lahoni — *Citaonike!*) Prvi *Citaonika*, rusobrada pošast, zlegel se je na dnū pekla; vsako jutro, ko vstane, najprej poljubi knuto, potem čečka s peresom, katero je zlodju iz beder strgal, da ljudstvu možgane meša, na večer pa rublje trosi okoli mesta! — Drugi *Citaonika*, kačja zalega, pridrl je uže do *Mola San Carlo*, in tū v obličji laškega *municipija* razvil vražje svoje prapore! — Tretji *Citavnika*, *fiol d'un can*, ali *Primorek*, kar je vse enako, ušel je z ljubeznjivega magistratovega naročja i meče blato vanj! — In ta *Katilina* še živi! *O tempora, o mores!* — *Garibaldi!* *Garibaldi!* če te ne boli več noga, pridi in reši nas! — Če pa nečeš priti, pa pojdi še ti rako m živizat! — —

Očenaš državnega poslanca dr. Tomana.

Oče Bajest! kateri si na Dunaji, slavno bodi tvoje ime; ohrani naše cesarstvo, zgodi se tvoja politika, saj je edino prava na zemlji. Daj mi danes moj vsakdanji kruh, odpusti mi moje dolge, kakor jaz odpuščam tebi, da ne vstvariš Slovenije; ne vpelji me v skušnjavo, saj sem — glasoval za dualizem, toraj me reši vsega hudega, Amen!
H—r.

Mariborska volitev.

BASEN.

Ali bi radi slišali, ljubi otroci, kakšno istorijo al fabulo? Nu dobro, povem vam fabulo.

Mislimo si, da bi bili Slovenci okoli Maribora ovce. V basni pa mora zraven ovac tudi volk biti. Kdo naj bo volk? Gospod Seidl. Dobro, zdaj lahko začnemo.

Imele so ovce voliti pastirja. Imele so dobrih domačih ovnov na izbiro, ki so vedeli vedno za najboljšo travo. Pa kaj se zgodi! Lačen volk, ko to sliši, prikrade se v pohlevnej ovčej obleki med čredo, pet dni pozabi stare mu navade, živi le ob travi ter se tako nedolžnega dela, da je bila proti njemu čreda ovac črna drhal.

Kako iskreno je gorel za srečo ovac, kako jih je opominjal pred izdajicami ovni! Kako so pa bile ovce veselé, da jim je vse to povedal, in iz same hvaležnosti so si ga za pastirja izvolile.

Oh uboge ovce! Zdaj ko sede volk na ovčji prestol, zobé jim pokaže in si za vsako južino ovco zgrabi in še drugih pajdašev k sebi povabi.

Kmalu ni bilo nobene ovce več, bili so le — sami volkovi!

Zalosten nauk, ki uči: Slovenci! nikdar več nemškega poslanca ne volite.

Kranjski.

France — Francozko!!!

Pred nekoliko dnevi sem prinesel 13 novih iztisov „Jurja“ v pošto uradnijo pod naslovom: „N. pr. č. g. France S..... v Mariboru“. Eden uradnikov bere, ne, silabira naslov, in me opomni, da poštnina istih 13 iztisov znaša 26 soldov. „Zakaj pa?“ vprašam jaz, „saj nij več ko 13 listov!“ Ali uradnik mi odgovori, da poštnina listov na — Francozko, za vsak iztis dva solda iznaša. „Kaj pravite, na — na Francozko?“ vprašam jaz dalje; „ali ne vidite, da so listi v Mariboru, ki se po tajč *Marburg* imenuje, namenjeni?“ Uradnik zopet silabira naslov i srdito reče: „Kaj je pa tukaj pisano France?“ — — — Zasmel sem se na tako vprašanje na vso moč, in še le po nekoliko minutah sem mogel smeh zatreči in uradnika podučiti, da France v nemškem Francelj, v laškem pa Francele, Frančesko ali Keko pomenja! — Ne vem, ali se je poštni uradnik sramoval ali jezil, le to sem opazil, da se je brž za „koltrine“ ali „firnike“ skril, ko sem se jaz še zmiraž na vso moč smijati mogel! — — — šp

PODLISTEK.

Denašnja ljubezen — kaka je!

(Konec Gašperjeve novelce.)

„Jaz tudi sem tvoje misli, Jokel, in veseli me, da si govor na to reč obrnol, toliko bolj, ker je tudi moja dolžnost ti o neklih zadevah govoriti. Razodeni torej brez ovinkov svoje srce, in zagotavljam te, da bom tudi jaz, kakor ti do mene, enako odkritosrčna do tebe.“

„Poslušaj tedaj, Jucika. — — — Da imam petindvajset lét, i da sem čvrst krojač, posebno za hlače i lajbelce, to-le dobro veš; služim si vsak teden 8—9 goldinarjev. Hudobij nijsem nikoli delal, če tudi sem večkrat — kakor mladenčji sploh — sem ter tje, neumnosti uganjal. — Ali, Kranjec sem z dušo i telesom, i zategadel rad —“

„I zategadel rad? —“

„I zategadel rad, zelo rad — žgance jem!“

„Ž-g-a-n-c-e ješ!!“

„Ž-g-a-n-c-e jem!!!“

„Ocvrte?“

„Sè špehom!“

„Polite?“

„Z mlekom!“

Juciko sili na smeh. Ali da bi po dnevi bilo, opazil bi bil Jokel lahko iz njenega obraza, kako malo prijetna je bila Juciki novica o žgancih. Po sreči je bila noč, in Jokel, vesel da si je svoje srce olajšal, pogumno nadeljava:

„Moja skrivnost je zdaj nehala tebi skrivna biti, zato pričakujem, da mi tudi ti svojo razodeneš.“

Jucika se nekako brani in izgovarja, po silnih prošnjah Jokelnu poslednjič vendar to-le pové:

„Znano ti je, Jokel, da imam devetnajst lét, in da sem poštna vdova; tudi dobro veš, da imam svojo pohištvo, zraven tega dva oslička, ktera sem privadila, da si sama živeža iščeta, da mi toraj nij treba za nju skrbeti. — S kruhom, ktereга pečem in v Trstu prodajam, služim si teden do tedna po 4 goldinarčke, ker moko zmerom na cente i ne na funte kupujem. Zdaj tedaj vse veš, razen da, ker sem okoličanka z dušo i telesom, zelo rada —“

„Zelo rada?“ —

„Zelo rada — polento jem!“

„P-o-l-e-n-t-o ješ!!“

„P-o-l-e-n-t-o jem!!!“

„Ocvrto?“

„Z oljem!“

„Polito?“

„Z pomedorji, ali, kakor Kranjci pravite, z *paradojželčki!*

Jokelnu se sili na smeh. Ali da bi po dnevi bilo, opazila bi bila Jucika, kako malo prijetna je bila Jokelnu novica o polenti! Po sreči je bila noč, i luna za oblaki skrita.

Kaj je bilo storiti? — — Jokel se sili nekake ljubeznjive besedice Juciki na oho šepetati, obadva obečata drug družemu večno ljubezen, i tako — se ločita.

II.

Polnoči je preč ko Jokel v svojo sobico stopi. Sleče se in v posteljo leže. Da bi spal? To mu ni bilo mogoče, ker preveč se tegoti.

JURI S PUŠO.

Jaz ljubim Slovenke,
So moje krvi,
Prebrisane ženke
In polne časti.

Na Nemškem se babe
Ko gadje držé,
So Svabom preslabe
Za zvesto srcé!

Pri Lahinji sreče
Ne najdem sto let;
Okó je goreče,
A v prsih je led!

Francozinja reže
Na dvajset strani;
Nastavlja vse mreže,
Da osle vloví!

Angležinja grda
Le gleda na mast,
Za vse je pretrda
Ko stena in hrast!

Zatoraj: dekleta
Nad Miciko ni,
In zanj sta uneta
Srcé mi in krí!!!

M.

POGOVORI.

Mihec. K zidu nas je pritisnil?
Juri. Istina; on bo pa za zidom!

Mihec. Zakaj je Regenmož takó pikast?
Juri. Ker ga brenclj nevsmljeno pika.

Mihec. Kaj bi se priléglo najbolj nemškutarjem?
Juri. Kaka sladka bresovka!

Mihec. Zakaj Švabi s Turkom potegnejo?
Juri. Poturčiti se mislijo zarad haremov!

Mihec. Zakaj mestni mešetje kmeta sleparijo?
Juri. Da gre lože domú!

Mihec. Zakaj ljubi Slovan svoj Tabor?
Juri. Ker je Tabor temu nasproten, kar je bila švabska Robot!

Mihec. Zakaj so ljubljanski možé odstopili?
Juri. Ker nočejo z osli rikati!

Ko se dan naredí, vstane spet, sede k mizici in piše:

„Jucika!

„Zeló mi je žal, da sem prisiljen svojo obljubo preklicati, da „Vas ne morem poročiti. — Vzrok takega spremenjenja mojega „srca je le ta, da sem prisegel: nikakor roke ženski ne dati, „která — le po polenti z paradajželki hrepeni. Jokel.“

Komaj je bil ta listek spisan in zapečaten, stopi v sobo neka stara brščka, izroči Jokelnu majhno pismice, in — smehljaje se brzo odide.

Jokel prijeto pismo naglo odpečati in bere:

„Jokel!

„Prisiljena sem Vam povedati, da jaz nikakor ne moram „Vaša postati. Po smrti mojega prvega moža, ki je žgance z „mlekom kaj rad jedel, sklenola sem, si za družega moža le „takega izvoliti, kateri — polento z pomedorjami rad je.

Jucika.“

„Dve pismi in — ena misel!“ zavriska Jokel; je-li od veselja ali — je ze zavriskal? Tega do zdaj v zgodovini svetá še nisem našel. Ali to vem, če vrjamate ali ne, da je Jokel prejeto pismo na 004 kosčike raztrgal in srdito skoz okno zagnal!

Da bi ga ljudje — ki o takih okoliščinah vselej veliko več, nego treba, govoré — ne zasmehovali, pobral je Jokel svoja kopita, ali, da z Šilarjem govorim, svojih sedem češpelj, zapustil je nagloma Trst in okolico, i šel — v Šiško!

Kaj pa Jucika? vprašati vtegne ta ali oni.

Jucika, ktera je, kakor smo bralcem uže povedali, pod košato lipo tožila in jamrala: da bi celo njeno življenje jokala, ako bi Jokel le en hip nehal jo ljubiti, je — že štiri tedne potem z nekim štancerjem, kateri, če tudi

TELEGRAMI.

Kaprera. Garibaldi je poklical dr. Kesmaherja, ker so mu trije kozli znoreli.

Cérknica. Na našem jezeru se je denes razdvojil Reis - Greis - Šleiski parobrod „Deutsche Mission“. Neko Dežmanče ga bo „ausšopalo“.

Ljubljana. Dr. Turnička je tri dnij buča bolela. S tem je dokazal, da nij brezi nje. — Neki Piskar se je ubil na županijskih stopnicah. — Tridesetega februarja je poročil Regenmož svojo branjevko.

Tržič. Naši trgovci ne kupujejo nobenega blagá več od ljubljanskih nemškutarjev. Zivili!

Nebesa. Simo nij še segel glas niti nemških niti nemškutarjskih liberaluhov.

Vice. Tukajšnje duše pričakujejo novega ljubljanskega župana.

Pekel. Veseli smo mirú, kojega Švabi po svetu trosijo. M.

(Ponoči došli telegrami.)

Trst, meseca decembra 1868. Okoličnega batalijona že davne več nij. Dolgo nam je bil trn v peti, ali, hvala Hermetu in mešeterju Ravaziniju, naše prošnje je vlada uslišala, in baukole razpodila. Zdaj bomo vsaj brez strahú — petarde okoli metali. Evviva!

(Tržaški časnik *Cittadino*, *Popolo*, *Eco della Povertà* itd.)

Nabrežini, 22. marca 1869. Včeraj se je presvitli naš cesar sem pripeljal. Ko je vlak ostal, je godba okoličnega batalijona cesarsko pesem zaigrala; spremljali so jo navdušeni „živio“-klici. Presvitli cesar je veselega obličja z voza stopil, in fml. Wetzler mu je batalijon predstavil, ktereга je pazljivo ogledal in pohvalil, rekoč: **Živio Slovenci!**

(Goriški časnik *Domovina*, po nji *Triester Zeitung* itd.)

—šp—

okoličan, vrgel se je v dolge hlače, (znabiti da se Lahonom prikupi) — — poroko imela.

Tako se godí, dragi bralci, dandenes na tem zani-karnem svetu!

Marsikteri imenujejo tekoče stoletje papirnato! — Rekli naj bi raji stoletje brez ljubezni, i zadéli bi prav!

Prihodnji podlistek prinese šaljivo povestico Gašperjevo pod naslovom: **Ko sem 1848 leta gardist bil!**

Kratkoča snce.

Dva soseda se spreta. Tone vsklikne: „Molči, če ne ti dam zauho!“ Jure zavrne: „Tudi jaz bi ti jo dal; pa nijsem v stanu, ker nijmaš glave!“

Miha se baha: „Naš Kras je pošten; vže dolgo se ne čuje o kakej tatvini!“ — „Lehko“, pravi Juri, „saj so dobro skrbeli, da nij blagá pod strehami!“

Polonica prinese dobro zapečatenó pismo, ki nijma napisá. Poštar bara: „Kam i komu pošlješ to pismo?“ — „Tega pa uže nikoli ne povem“, odgovori zarudela Polonica, „ker bi Vi potem lahko precej vedeli, kdo je moj ljubi!“ Vzame pismo in beži domú, da se je vse kadilo.

Juri Podkuri se bliža briču s klobukom pod pázuho, ter ga pohlevno vpraša: „Zlahtni gospod Potrata, prosim, povejte, je-li komisar domá?“ M.

Gasper. Čakal sem Vas, Milhar, sinoči do enajste ure pri „Hrvati“, ali — zastoj, Vi nijste prišli!

Milhar. Res je, ker sem sklenol, vino celo popustiti; prepričal sem se namreč, da, ko zvečer pivo pijem, celo noč spavam kakor osel.

Gasper. Zagotavljam Vas, prijatelj, da to — nij od piva!

Pavel. Peter! Ali se še kaj spominjate na umrlega svojega brata?
Peter. Kaj bi se ne spominjal, saj še zmirom za njim dolgove plačujem! —šp—

DOPISTI.

Gorica. Tukajšnja Čitalnica ima več udov od odbor-
nikov, in to zaradi tega, ker se je po šempaskem tabornji
vsa Gorica poslovenila, celó *italianissimi* ne bodo jedli v
prihodnje krompirja, če ni zrastel na slovenskej zemlji. —
Slovenski profesorji so napravili tihi pevski zbor, da ne
bo nikdar več treba dijakov v čitalnico, kajti tem je slo-
venski duh srca tako povzdignol, in preprijazno vedenje
njihovih odgojiteljev je takó ošabilo, da jo manj čislajo,
nego so čislali Sokratovi učenci svojega učitelja. —št—

Novo mesto. Govorilo se je, da pride minister
Giskra v Novomesto, kjer se bo s slovenskim géniusom
pogovoril zastran ravnopravnosti nemškega jezika v Novem
mestu. — Glej čudo! Isti čas, ko je govoril v Ljubljani
z dr. Bleiweisom, pravijo, da je hodil po Novem mestu
in ogledoval, kje bi bil najpripravnši kraj za kolodvor
Tomanove železnice. Ali je bil Giskra sam, ali le —
njegov duh, to se ne ve dobro; *factum* pa je, da je pri-
stopil v čitalnico za uda. H.

Rešitev Rebusa v šte. 1. se glasuje tako-le:

Pod Triglavom, krog Snežnika in Save Slovenci narraj pojejo.
(Pod 3 glava m, (krog) S nežni Kain (as narobe) sa veslo venci
na rr (ja narobe) aj po jejo.)

Preč. gospod ANTON KUHN, duhovni pomočnik pri
sv. Ivanu v Vrdélu, je vredništvu pravo rešitev poslal, ali
— še le potem, ko je stavec „Jurja“ obljubljenih deset
rubljev uže dobil. — *Un' altra volta!*

Rešitev uganjke pa je: **kolo, ol.**

LISTNICA.

Gosp. -tt- v Gorici: Ne zamerite, da sem Vaš sestavek ovrgel, ker „Jurjeva“
naloga nij, se v **cerkvene** zadeve vtikati. — Gosp. Mir. K-n v Planini:
Srčno se Vam zahvaljujem za iskreno prizadevanje, da mi naročnikov pri Vas pri-
dobite; v Postojni nij jih še tretjina toliko, kolikor v Planini, in to je dokaz, da
je v Planini veliko več Slovencev, nego v — Adelsbergu! Z Bogom, rodoljubni
gospod. — Gg. Fr. O-k in Fr. P-k v Gradcu; dr. Kr in Fr. K-s v Celji; Fr. K-c,
Fr. S-č in dr. P-g v Mariboru; Fr. P-n in J. V-e v Gorici; J. L-r v Bovecu; M.
Č-p v Ljubljani; M. J. L-č v Sisku; L. S-k v Zili (pri Belaku) in vsem drugim
vrhim domorodcom, ki so mojemu listku naročnikov pridobili, izrekujem ponižno
hvalo. — Gg. V. K. M. v Varazdinu: br. M-č v Solnogradu; I. K-t v Senji; P.
H. N-n v Paznu in dr. G-j v Zagrebu: Priporočite „Jurja“ Svojim prijateljem,
hvaležen Vam bom. — G. Sch-r v Trstu: Prihodnjič nekoliko porabim. — Sl. g.
Mir. V. v Z.: Presneto sta me dajali! Nadejam se, da Vam bode to število bolj
všeč; lepa hvala za blagodušno Vašo podporo, Bog Vas nam ohrani! — G. J. K-č
v Gorici: Vaša poslana pesem je dobre duše, a — slabega mesá! Kakor se pesem
danes glasi, ne sme na zrak, ker bi — moj list zatrla. Dovolite da se pre-
naredi? Naš slavni pesnik je sicer odgovoril:

Prestrojiti téle pesni mene ne bi bilo volja
Za dvajset liber šent-angelskega olja!

ali dobim drugega človeka, da Vašo pesem poseka, obteše in pooblja. Pričakujem
Vaš odgovor. — Izmej šaljivih naročniških pisem, ki so mi došle, ne morem
kaj, da ne bi eno popolnoma priobčil. Glasi se tako-le:

„Dober dan, gospod! — Hé, Jurče! nek gospod pa jaz te v ljudno vabiva v nedeljo k
nam; pojdemo na lisece. Jaz vem za gnezdo. — Ker pa več, da so te živali jako zvite,
zato te prosim, prinesi dve puši sá sabo, — i zagotavljam te, da že sedaj lahko na
liščijo kožo pijemo. Tukaj ti prilagam 50 novčičev, kupi si strelnega prahu, da doma
že tvoj nemškutarško-lahonski kres nabiješ; krogelj vém, da imaš dovolj, zato ti jih ne
pošiljam nič. — Željno te pričakovaje sem tvoj Fr. Kovačič, učiteljski pripravnik.“
„Da naju brž lahko najdeš, povem ti za stanovanje. Pridi k gospodu Klančniku Jožu,
kletarju pri g. Legatu „sotto il monte“, nič dali ko v Trstu.“

Mojm čč. naročnikom veselo novico povem, da bode „Juri s pušo“, od
meseca julija t. l. naprej, vsaki teden izhajal.

Slovenci! Na zdravje!!

Gašper H. Martelanc.

Kakó se je Slovenec lahona iznebil!

Gospod Praskovič, rojen v krasni Planini, kjer
je sneg po zimi, biva uže več let v Trstu; ima lepo hčerko,
Pepka se imenuje. Ali g. Praskovič nijma samo čvrste
hčerke, on ima tudi polno škrinjo rumenih cekinov in rijavih
cvančikare, ki si jih je prislužil z prodajanjem kislega zelja
in *echt* kranjskih klobas, ktere celó — Garibaldincom
dišijo! — Pepi, lahon z dušo in peresom, vedel je, da
g. Praskovič nij brez cveka, i zategadel se v njegovo hčerko
zaljubi. Da se Pepki bolj prikupi, skoval je celó slovensko
pesmico, ktero je vsaki večer pod okencem ljubice pel, in
ki se je tako-le glasila:

Pepa moja, Pepi poja!

Pepi poja, Pepa moja!

Kaj stori gosp. Praskovič neki večer, ko ni spati
mogel? Vstane, *Slafhabbo* si na glavo stlači, zgrabi neko

kahlo pod svojo posteljo in jo — lahonu na glavo izprazne!
— *Maledetto baukolo!* vpije lahon, beži s svojo kitaro pod

pázuho in nij ga bilo več blizo. — Tako, dragi bralci, se
je Slovenec lahona iznebil! Kdor te istorije ne verjame,
dobi „Jurja“ za en groš!

—šp—

Lastnik, izdatelj in odgovorni vrednik Gašper H. Martelanc. — Tisk austr. Lloyda v Trstu.

(Za šte. 3 je pripravljena žalostna podobica: **TOMAN IN SVETEC.**)

Čč. bralcem „Jurja s pušo“ priporočam svojo gostilnico na kosarinskem trgu (HOTEL EUROPA). Dobivajo se tu lepe izbe po 70 kr. na dan, z postrežbo vred. Tudi jedi so zeló po ceni.

FRANCE KRASNİK.